

**การบริหารจัดการการเรียนรู้สาระภาษาไทยในโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาถิ่นมากกว่า
ภาษาไทยของโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขบุรี เขต 2**

**THE ADMINSTRATION OF THAI LANGUAGE LEARNING ACTIVITES
FOR CHILDREN USING LOCAL LANGUAGE MORE THAN THAI
LANGUAGE IN SCHOOLS UNDER THE OFFICE OF
BURIRAMEDUCATIONAL SERVICE AREA 2**

ผู้วิจัย : จิรศักดิ์ พวงไพบูลย์

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรพิมล พงศ์สุวรรณ

สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูผู้สอนในโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขบุรี เขต 2 ที่มีต่อการบริหารงานวิชาการสาระการเรียนรู้ภาษาไทยทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการบริหารหลักสูตร ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้ ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการ และด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้ ประชากรได้แก่ ผู้บริหาร และครูผู้สอนสาระภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุขบุรี เขต 2 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,458 คน กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เป็นผู้บริหารจำนวน 148 คน และครูผู้สอนจำนวน 291 คน รวมทั้งสิ้น 439 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้บริหาร และครูสอนที่มีต่อการบริหารงานวิชาการสาระการเรียนรู้ภาษาไทยในโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 40 ข้อ และแบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้าง จำนวน 1 ฉบับ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือค่าความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบสมมุติฐานการวิจัย โดยใช้ค่าสถิติ (Independent Sample t – test) ผลการวิจัยพบว่า

1. ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระการเรียนรู้ภาษาไทยโดยรวม 4 ด้าน ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีความคิดเห็นในระดับมากทุกด้านยกเว้น ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้มีความคิดเห็นในระดับปานกลาง

2. ผู้บริหารและครูเพศหญิงและเพศชายมีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทยในโรงเรียนที่มีนักเรียนพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่า ปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษาถิ่น มากกว่าภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ในการทำงาน 1 – 5 ปี 5 – 10 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษาถิ่น มากกว่าภาษาไทยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ABSTRACT

The purposes of this research were to study and compare the opinions of the school administrators and teachers of the schools with children using local language more than Thai language under the Office of Buriram Educational Service Area 2 concerning the administration of Thai language learning activities on the four areas , namely: curriculum management, learning management, academic advisory management, and evaluation management. The population were the school administrators and 1st Level Thai language teachers in schools under the Office of Buriram Educational Service Area 2 academic year 2006 for the total of 1,458 persons. The sample were 148 school administrators and 291 teachers to make the total of 439 persons. The instruments for data collection was a 40-item and 5-level rating scale questionnaire concerning the opinions of the school administrators and teachers concerning the administration of Thai language learning activities for children using local language more than Thai language, and a structured interview form. The statistics for data analysis were frequency, mean, standard deviation and the hypothesis was tested by using the t-test dependent samples. The results of the research were as follows:

1. The opinions of the school administrators and teachers concerning the administration of Thai language learning activities on the four areas as a whole at a high level and when considering at each aspect were also at a high level except the learning management was at a moderate level.

2. The opinions of the school administrators and the male and female teachers concerning the administration of Thai language were at the significant difference level of .05. the administration of the concerning the administration of Thai language learning activities for children using local language more than Thai language

บทนำ

การศึกษาเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคนให้มีคุณภาพ เพราะการศึกษาจะช่วยให้คนเราเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ทั้งร่างกาย จิตใจสติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม และเป้าหมายสำคัญคือต้องการให้คนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น อยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้จัดการจัดกระบวนการเรียนรู้ ทั้งในระบบ นอกกระบบ และการศึกษาตลอดชีวิต เพื่อให้คนในชาติได้พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ความเปลี่ยนแปลงต่างๆในโลกเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว การสื่อสาร การค้า การประกอบอาชีพ มีความสัมพันธ์กันทั่วโลก แนวทางในการจัดการศึกษา และแนวทาง ในการจัดการเรียนรู้ของแต่ละประเทศต้องได้รับการพัฒนาให้ทันเหตุการณ์ เพื่อพัฒนาคนของตนให้มีคุณภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2541 : 4)จากผลการวิจัยคุณภาพทางการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ภาษาไทย ทั้งระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ระดับประเทศ ยังอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ (กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ. 2545 : 18) ถ้าภาษาไทยของนักเรียนทั้งประเทศต่ำ นักเรียนจะมีปัญหาในการดำรงชีวิตที่ยั่งยืนของนักเรียน เพราะเป็นทักษะสำคัญที่ต้องใช้ไปตลอดชีวิต จะมีผลให้ขาดคุณสมบัติที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งเป็นคุณสมบัติที่สำคัญมากสำหรับบุคคลในยุคโลกไร้พรมแดน ซึ่งจากการประเมินหลักสูตรและวิธีการเรียนการสอนที่ใช้อยู่ วิชาพื้นฐานที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ให้ดียิ่งขึ้นและมีความจำเป็นที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขก่อนบรรดาวิชาพื้นฐานอื่นคือวิชาภาษาไทย จึงมีความสำคัญเพียงพอที่จะศึกษาเพื่อพัฒนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาไทย

ถึงแม้ว่าปัจจุบันเราใช้ภาษาไทยกลางเป็นภาษามาตรฐานของประเทศ แต่นักเรียนส่วนใหญ่ใน โรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 ยังใช้ภาษาถิ่นเป็นภาษาแรก เมื่อต้องมาใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจึงเกิดปัญหาในการใช้ภาษาไทยเพราะภาษาแตกต่างจากภาษาที่ใช้พูดที่บ้าน จากสภาพแวดล้อมของเด็กดังกล่าว เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างยิ่ง ต่อการพัฒนาการทางภาษา สรุปได้ว่าภาษาถิ่น หรือภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาไทยเป็นอย่างมาก และจากการสำรวจสภาพ การอ่านการเขียนภาษาไทย ของ โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหาการอ่าน การเขียนในระดับ 1 คือ อ่านไม่ออก ร้อยละ 8.66 และเขียนไม่ได้ ร้อยละ 9.95 และยังพบว่านักเรียนระดับประถมศึกษา ร้อยละ 93.40 พูดภาษาเขมร ส่วน มีนักเรียนระดับประถมศึกษาพูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่เพียงร้อยละ 6.60 (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานูริรัมย์เขต 2. 2546 : 1) ซึ่งข้อมูลดังกล่าว ส่งผลให้สภาพการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย ของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 อยู่ในเกณฑ์ประเมินที่ไม่น่าพึงพอใจ

ดังนั้นการจะดำเนินการให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยให้ได้ผลดีเป็นที่น่าพึงพอใจ ผู้วิจัย จึงศึกษากระบวนการบริหารการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยว่ามีการดำเนินการบริหารการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทย ให้แก่นักเรียน

ที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยของผู้บริหารสถานศึกษาโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
บุรีรัมย์ เขต 2 อย่างไร และมีปัญหาในการดำเนินงานในโรงเรียนในเรื่องของการบริหารงานวิชาการ
อย่างไร เพื่อนำข้อมูลที่ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาส่งเสริมเพิ่มศักยภาพการบริหารการจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยในโรงเรียนต่อไป

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการบริหารการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษา
อื่นมากกว่าภาษาไทยตามความคิดเห็นของผู้บริหารและครู โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารและครูที่มีต่อการบริหารจัดการจัดการเรียนรู้
สาระภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ตามลักษณะ อายุ วุฒิทางการ
ศึกษา และประสบการณ์ในการเป็นผู้บริหารและครูผู้สอน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนสาระ
ภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์ เขต 2 ประจำปีการศึกษา
2549 จำนวน 1,458 คน แยกเป็นผู้บริหารโรงเรียนจำนวน 243 คน และครูผู้สอนสาระภาษาไทยช่วง
ชั้นที่ 1 จำนวน 1,215 คน รวม 1,458 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการสุ่มตัวอย่างจากประชากรคือผู้บริหาร
โรงเรียน ครูผู้สอนสาระภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์
เขต 2 ปีการศึกษา 2549 ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหาร จำนวน 148 คน และครูผู้สอนสาระ
ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 1 จำนวน 291 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถาม แบบมาตราส่วนประมาณค่า
แบบ Likert s Rating Scale 5 อันดับ จำนวน 40 ข้อ โดยคำถามครอบคลุมเนื้อหา 4 ด้าน ได้แก่
ด้านการบริหารหลักสูตร 8 ข้อ ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้ 14 ข้อ ด้านการบริหารการนิเทศงาน
วิชาการ 10 ข้อ และด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้ 8 ข้อ และแบบสัมภาษณ์แบบมี
โครงสร้าง 8 ข้อ

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป สถิติค่าที (t – test) แบบ

Independent Samples ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วแจกแจงหาค่าร้อยละ ประกอบคำบรรยายของครูในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

อภิปรายและสรุปผลการวิจัย

ด้านการบริหารงานวิชาการ ตามความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อการบริหารงานวิชาการ สาระการเรียนรู้ภาษาไทยในภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าด้านบริหารจัดการเรียนรู้มีการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ประอรศิริ ชวีวัฒน์ (2542. 97-98) ที่ได้ศึกษายาทบทวนของผู้บริหารโรงเรียนในการส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย พบว่าการพัฒนาคุณภาพของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยผู้บริหารส่วนใหญ่ระบุได้ว่ามีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิชณ กงรุ่งเรือง (2542. 95-97) ที่พบว่า ปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนมีมากมาย เช่น ปัญหาด้านนโยบายและการวางแผนงานวิชาการ ปัญหาด้านหลักสูตรการเรียนการสอน ปัญหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ปัญหาด้านการส่งเสริมงานวิชาการ การพัฒนาบุคลากร การนิเทศ และปัญหาด้านการวัดผลประเมินผล ปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นมานานยากที่จะแก้ไข จำเป็นจะต้องปรับเปลี่ยนแนวคิดการพัฒนางานวิชาการ นอกนั้นการปฏิบัติในระดับมากทุกข้อ ข้อที่ปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับหนึ่ง คือ ข้อ 1 ด้านการบริหารหลักสูตร รองลงมาตามลำดับ คือ ข้อ 4 ด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้ และ ข้อ 3 ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการ

ความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งก็สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเถา บราณ (2542. 64) ประอรศิริ ชวีวัฒน์ (2542. 97-98) พิชณ กงรุ่งเรือง (95-97) ที่พบว่า ผู้บริหารและครูวิชาการมีความคิดเห็นต่อปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียน นอกนั้นอยู่ในระดับมาก คือ ด้านการบริหารหลักสูตร ด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้ และด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการตามลำดับ

ด้านการบริหารงานวิชาการตามความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนต่อการบริหารสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยภาพรวม พบว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอน ต่อการบริหารงานวิชาการสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ในภาพรวม มีการปฏิบัติอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้ มีระดับการปฏิบัติอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเถา บราณ (2542 : 64) ประอรศิริ ชวีวัฒน์ (2542 : 97-98) ที่พบว่า ผู้บริหารและครูวิชาการมีความคิดเห็นต่อปัญหาการ

ปฏิบัติงานวิชาการโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง นอกนั้นก็มีการปฏิบัติในระดับมากทุกข้อ ข้อที่ปฏิบัติและมีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับหนึ่ง คือ ข้อ 1 ด้านการบริหารหลักสูตรรองลงมาตามลำดับ คือ ข้อ 4 ด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้ ข้อ 3 ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการและด้านการบริหารการประเมินผลการเรียนรู้

ด้านการบริหารหลักสูตรเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนที่มีเพศต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 2 พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน เพศหญิงและชาย มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 1 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและกระบวนการเรียนรู้ พ.ศ. 2544 มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ข้อ 2 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทย มีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรสาระภาษาไทย ข้อ 3 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทยวิเคราะห์หลักสูตร สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามมาตรฐานการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ข้อ 4 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทยวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้รายปี และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ข้อ 6 ที่ว่า มีการจัดทำหน่วย การเรียนรู้ สาระภาษาไทยมาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และเวลาเรียน ที่คำนึงถึงนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 7 ที่ว่า มีการจัดแผนการจัดการเรียนรู้ สาระภาษาไทย โดยคำนึงถึงนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย และ ข้อ 8 ที่ว่า ส่งเสริมให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สาระภาษาไทยที่คำนึงถึงการสอนภาษาไทยที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย 2544 มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พยอม พวงประ โคน (2544 : 93-97) ที่ได้ศึกษาบทบาทของผู้บริหารในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ตามทัศนะของผู้บริหารและครูมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศักดา ทรัพย์ขวัญเมือง (2543 : 110-116) ที่ได้ศึกษาการบริหารงาน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใน โรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา จังหวัดปทุมธานี ที่พบว่า โรงเรียนมีการจัดทำแผนหรือโครงการเพื่อพัฒนาบุคลากร มีการนิเทศภายใน ครูผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันวิเคราะห์หลักสูตร มีการจัดทำแผนการเรียน มีแหล่งเรียนรู้ มีการจัดบรรยากาศทางกายภาพ มีสื่อการเรียนรู้ มีเครื่องมือวัดผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีการวิเคราะห์ความก้าวหน้าในการเรียนของผู้เรียน

ด้านการบริหารการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนที่มี เพศ ต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ใน โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุริรัมย์ เขต 2 พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน เพศหญิงและชาย มีความคิดเห็นต่อการบริหารงาน

วิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการจัดการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 21 ที่ว่าส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยใช้เทคนิคการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ข้อ 22 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้นักเรียนที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยโดยใช้เทคนิคการสอนแบบรับภาษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ.05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของจิตรา กาญจนวิบูลย์ (2539: บทคัดย่อ) ที่ว่าผู้บริหารและครูไม่ศึกษาทำความเข้าใจหลักสูตรให้ชัดเจน เนื่องจากมีงานที่ต้องปฏิบัติมากขาดความรู้ ทักษะในการผลิต การใช้ และการบำรุงรักษาสื่อการเรียนการสอนด้านการบริหาร การประเมินผลการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอนที่มีเพศต่างกัน ต่อการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน เพศหญิงและชาย มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 26 ที่ว่าครูดำเนินการวัด และประเมินผลอย่างถูกต้องตามหลักการ และระเบียบ วิธีวัดมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิศิษฐ์ ปัดกันภัย (2546 : 65) ที่พบว่าปัญหาทางการบริหารงานวิชาการที่ต้องแก้ไขเกิดจากการวัดและประเมินผล ในเรื่องของระเบียบวิธีวัดและการสร้างเครื่องมือ

ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียน และครูผู้สอนที่มีเพศต่างกัน ต่อการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน เพศหญิงและชาย มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการ ไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณา รายข้อ พบว่า ข้อ 36 ที่ว่าครูมีการประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุดาพร ปาน กลิ่น (2540 : บทคัดย่อ) ที่ว่าการบริหารงานวิชาการ โดยใช้หลักสูตรเป็นแกนกลางสามารถพัฒนา นักเรียนได้สอดคล้องกับนักเรียนและท้องถิ่นถ้ามีการนิเทศอย่างสม่ำเสมอจะส่งเสริมให้ครูมีการ เตรียมการสอน และจัดการเรียนการสอนตามแผนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและยัง สอดคล้อง กับผลการวิจัยของพิชญ คงรุ่งเรือง (2542 : 95-97) ที่พบว่าการพัฒนาด้านวิชาการและการ พัฒนาบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการบริหารหลักสูตรเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและ ครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานูริรัมย์ เขต 2 ด้านการบริหารหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีวุฒิทางการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เมื่อพิจารณา รายชื่อ พบว่า ข้อ 1 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและ กระบวนการเรียนรู้ พ.ศ. 2544 มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ข้อ 2 ที่ว่าส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทย มีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรสาระภาษาไทย ข้อ 3 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทยวิเคราะห์หลักสูตร สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามมาตรฐานการ เรียนรู้ สาระภาษาไทย ข้อ 4 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอนสาระภาษาไทยวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ รายปี และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ข้อ 6 ที่ว่ามีการจัดทำหน่วยการเรียนรู้สาระภาษาไทยมาตรฐาน การเรียนรู้สาระการเรียนรู้ และเวลาเรียน ที่คำนึงถึงนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 7 มี การจัดแผนการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยโดยคำนึงถึงนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย และ ข้อ 8 ที่ว่าส่งเสริมให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการพัฒนาหลักสูตร สถานศึกษาสาระภาษาไทยที่คำนึงถึงการสอนภาษาไทยที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย มีความ คิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ (UNESCO,1992,p.66) ที่พบว่าการ หลักสูตรการศึกษาของประเทศในเอเชียส่วนใหญ่ขาดประสิทธิภาพ ผู้เกี่ยวข้องขาดความเข้าใจในการ พัฒนาหลักสูตร และการนำหลักสูตรไปใช้

ด้านการบริหารการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและ ครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่า ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการ บริหารการจัดการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกันเมื่อพิจารณารายชื่อ พบว่า ข้อ 9 ที่ว่าการประชุมปรึกษาหารือ นำปัญหาต่างๆที่พบในการจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย มาพิจารณาแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อ 10 ที่ว่ามีการกำหนดโครงสร้างส่งเสริมการ จัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 11 ที่ว่ามีการจัดแหล่ง เรียนรู้ทั้งภายใน และภายนอกห้องเรียน ให้มีบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้สาระ ภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 12 ที่ว่ามีการส่งเสริมให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ระดมความคิดเห็นทรัพยากรร่วมกันในการจัดกิจกรรมส่งเสริมสาระการเรียนรู้ภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่ พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 14 ที่ว่ามีการจัดหาสื่ออุปกรณ์มาสนับสนุนในการจัดกิจกรรมการ เรียนรู้สาระภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 19 ที่ว่าส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจ หลักการทฤษฎี การจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้แก่แก่นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่า ภาษาไทยมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่ แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

(2545 :51 – 54) ที่พบว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ในเขตชายแดนภาคใต้ จำเป็นต้องมีการพัฒนาวิธีการสอน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และสื่อการเรียนรู้ ที่เอื้อต่อหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ จึงจะทำให้เด็กที่มีปัญหาการใช้ภาษาไทยมีการเรียนรู้ได้ดี

ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อ 24 มีการประชุมชี้แจงแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการวัดประเมินผล ข้อ 25 มีการจัดเอกสารระเบียบ และแนวปฏิบัติ เกี่ยวกับการวัดประเมินผล ข้อ 26 ครูมีการวัดและประเมินผลอย่างถูกต้องตามหลักการ และระเบียบวิธีวัด และข้อ 29 มีหลักสูตรการวัดประเมินผลอย่างเป็นระบบ ซึ่งสอดคล้องกับหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2534:39) ที่พบว่า การพัฒนาครูให้มีวุฒิสูง ย่อมทำให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจ และเรื่องของหลักสูตร และการวัดประเมินผลเพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพได้

ด้านการบริหารนิเทศงานวิชาการเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการบริหารนิเทศงานวิชาการ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารงานวิชาการ มีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 31 ที่ว่า มีการจัดทำแผนการนิเทศและปฏิบัติการนิเทศในโรงเรียน ข้อ 32 ที่ว่ามีการกำหนดให้มีการประชุมการพัฒนางานวิชาการ ข้อ 33 ที่ว่ามีการจัดระบบการนิเทศภายในกำกับ ติดตามและประเมินผล ข้อ 34 ที่ว่ามีการส่งครูเข้าร่วมประชุมสัมมนาวิชาการ ข้อ 35 ที่ว่ามีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากร ข้อ 36 ที่ว่ามีการจัดให้มีการนิเทศ และจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในโรงเรียน ข้อ 37 ที่ว่ามีการส่งเสริมให้ครูนำความรู้เรื่องการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่า และข้อ 38 ที่ว่ามีการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน การเขียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พยอม พวงประโคน (2544 : 93-97) ที่พบว่าการพัฒนาด้านวิชาการและการพัฒนาบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทยเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน ที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัด

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยภาพรวม พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีวุฒิทางการศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ด้านการบริหารหลักสูตรเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการบริหารหลักสูตร พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารหลักสูตร แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 1 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและกระบวนการเรียนรู้ พ.ศ. 2544 มีความคิดเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ข้อ 2 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอน สาระภาษาไทย มีความรู้ ความเข้าใจในหลักสูตรสาระภาษาไทย ข้อ 3 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอน สาระภาษาไทย วิเคราะห์หลักสูตร สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ตามมาตรฐานการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ข้อ 4 ที่ว่า ส่งเสริมให้ครูผู้สอน สาระภาษาไทย วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ รายปี และมาตรฐานการเรียนรู้ ช่วงชั้น ข้อ 6 ที่ว่า มีการจัดทำหน่วยการเรียนรู้ สาระภาษาไทย มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และเวลาเรียน ที่คำนึงถึงนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 7 มีการจัดแผนการจัดการเรียนรู้ สาระภาษาไทย โดยคำนึงถึงนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย และข้อ 8 ที่ว่า ส่งเสริมให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา สาระภาษาไทย ที่คำนึงถึงการสอนภาษาไทยที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย มีความคิดเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ด้านการบริหารการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ 1-5 ปี 5-10 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการ สาระภาษาไทย ด้านการบริหารจัดการเรียนรู้ไม่ แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 9 ที่ว่า การประชุมปรึกษาหารือ นำปัญหาต่างๆ ที่พบในการจัดการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ให้แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย มาพิจารณาแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ข้อ 10 ที่ว่า มีการกำหนดโครงสร้างส่งเสริมการจัดการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ให้แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 11 ที่ว่า มีการจัดแหล่งเรียนรู้ทั้ง ภายใน และภายนอกห้องเรียน ให้มีบรรยากาศในการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สาระภาษาไทย ของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ข้อ 12 ที่ว่า มีการส่งเสริมให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่ายระดมความคิดเห็น ทรัพยากรร่วมกัน ในการจัดกิจกรรมส่งเสริม สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ให้แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่น มากกว่าภาษาไทย ข้อ 14 ที่ว่า มีการจัดหาสื่ออุปกรณ์มาสนับสนุนในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ สาระ

ภาษาไทยให้แก่เด็กเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยข้อ 19 ที่ว่าส่งเสริมให้ครูมีความรู้ความเข้าใจ หลักการทฤษฎี การจัดการเรียนรู้สาระภาษาไทยให้แก่เด็กเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ พบว่าผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี 5 – 10 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 26 ที่ว่าครูดำเนินการวัด และประเมินผล อย่างถูกต้องตามหลักการ และระเบียบ วิธีวัดมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน

ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี 5 – 10 ปี และ 10 ปี ขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารงานวิชาการการนิเทศงานวิชาการ มีความคิดเห็น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่าข้อ 31 ที่ว่า มีการจัดทำแผนการนิเทศและปฏิบัติการนิเทศในโรงเรียน ข้อ 32 ที่ว่ามีการกำหนดให้มีการประชุมการพัฒนาวิชาการ ข้อ 33 ที่ว่ามีการจัดระบบการนิเทศภายในกำกับ ติดตามและประเมินผล ข้อ 34 ที่ว่ามีการส่งครูเข้าร่วมประชุมสัมมนาวิชาการ ข้อ 35 ที่ว่ามีการจัดอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากร ข้อ 36 ที่ว่ามีการจัดให้มีการนิเทศ และจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ใน โรงเรียน ข้อ 37 ที่ว่ามีการส่งเสริมให้ครูนำความรู้เรื่องการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย และข้อ 38 ที่ว่ามีการจัดการเรียนการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีปัญหาทางการอ่าน การเขียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันด้านการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทยเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหาร โรงเรียนและครูผู้สอน ที่มีประสบการณ์ต่างกัน ต่อการบริหารงานวิชาการ ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 โดยภาพรวม พบว่ามีความคิดเห็นไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ทุกด้านมีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกันเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พยอม พวงประโคน (2544 : 93-97) ที่พบว่าการพัฒนาด้านวิชาการ และและการพัฒนาบุคลากรมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ด้านการบริหารการนิเทศงานวิชาการเมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ต่างกัน ต่อการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ในโรงเรียนสังกัด

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ด้านการจัดการเรียนรู้ พบว่า ผู้บริหารและครูผู้สอนที่มีประสบการณ์ 1 – 5 ปี 5 – 10 ปี และ 10 ปีขึ้นไป มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานวิชาการสาระภาษาไทย ด้านการบริหารการประเมินผลการจัดการเรียนรู้ ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า ข้อ 36 ที่ว่ามีการจัดให้มีการนิเทศ และจัดประชุมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในโรงเรียนมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 ส่วนข้ออื่น มีความคิดเห็น ไม่แตกต่างกัน

ผลการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างสอบถามความคิดเห็น เรื่องการบริหารจัดการเรียนรู้ภาษาไทยในโรงเรียนที่นักเรียนพูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 พบว่า ผู้ให้คำสัมภาษณ์เป็นครูที่ทำหน้าที่เกี่ยวข้องกับงานวิชาการในโรงเรียนเพศชายร้อยละ 50 เพศหญิงร้อยละ 50 จำนวนทั้งสิ้น 30 คน อายุโดยเฉลี่ย 41 ปี มีประสบการณ์ทำงาน 6-10 ปี ผลการสัมภาษณ์ ดังนี้

1. โรงเรียนมีการบริหารที่จัดการเรียนรู้สาระภาษาไทย ให้เหมาะสมกับเด็กนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย พบว่าไม่มีการจัดเป็นพิเศษแต่เพิ่มเวลาเรียนให้มากขึ้น มีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของเด็ก และจัดกิจกรรมส่งเสริมภาษาไทยทั่วไป
2. โรงเรียนไม่มีการบริหารที่จัดการเรียนรู้สาระภาษาไทย ในกระบวนการเรียนรู้อย่างแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา
3. โรงเรียนมีการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดย มีการจัดกิจกรรมภาษาไทยวันละคำ หน้าเสาธงทุกเช้า มีการประกวดเรียงความในวันสำคัญต่าง ๆ จัดป้ายนิเทศ และจัดห้องสมุด
4. โรงเรียนมีการจัดแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้สาระภาษาไทย ให้นักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยมีการจัดกิจกรรมห้องสมุด มุมหนังสือ และการใช้คอมพิวเตอร์ในการค้นคว้าหาความรู้
5. โรงเรียนมีการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้สาระภาษาไทย ให้แก่นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยมีการสอนเหมือนกันกับเด็กทั่วไป โดยควรสะกดคำ ท่องจำ ฝึกอ่าน เขียนทุกวัน สร้างข้อตกลงในการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียน
6. ครูไม่มีความรู้เกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนรู้สาระภาษาไทย ให้นักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทยโดยเฉพาะในระดับปฐมวัย ส่วนในชั้นอื่น ๆ มีน้อยมาก
7. ครูจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยมีการฝึกอ่านกับครู เขียนตามคำบอก มีกิจกรรมเพื่อนช่วยเพื่อน มีข้อตกลงในการใช้ภาษาไทยในห้องเรียน ครูประเมินและสอนซ่อมเสริม
8. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในสาระภาษาไทยของนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับพอใช้

จากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร โรงเรียนและครู พบว่ามีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิชญ คงรุ่งเรือง (2542 : 95-97) บุญเถา บราณ (2542 : 64) และ ประยูทธ โจษัด (2537 : 137) ที่พบว่า ประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของผู้บริหาร โรงเรียนและครูในการบริหารงานวิชาการมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนางานวิชาการ คือ การกำหนดนโยบายและแผนงานวิชาการ ปัญหาด้านหลักสูตร การเรียนการสอน ขาดการวางแผนการเรียน ขาดการวางแผนการจัดกิจกรรม ขาดการสนับสนุนทางด้านวิชาการ ครูไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน การพัฒนาบุคลากรมีน้อยมาก ขาดการนิเทศอย่างต่อเนื่อง และครูยังขาดความรู้ความเข้าใจในการวิเคราะห์และพัฒนาเครื่องมือการวัดประเมินผล ดังนั้นเพื่อยกระดับในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา จำเป็นอย่างยิ่งที่จำต้องดำเนินการให้ครอบคลุม

ข้อเสนอแนะ

เพื่อเป็นสารสนเทศในการวางแผน แก้ไข ปรับปรุง พัฒนาการบริหารงานวิชาการในกลุ่มสาระภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำไปใช้ ดังนี้

1. ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครองและชุมชน ต้องมีส่วนร่วมในการกำหนดวิสัยทัศน์ กลยุทธ์ การพัฒนาการเรียน การสอนภาษาไทยของโรงเรียน โดยกำหนดกิจกรรมหลักที่เป็นรูปธรรมในการส่งเสริมการอ่าน เช่น การจัดทำ ห้องสมุด การรณรงค์ให้ครูทุกคน ทุกกลุ่มสาระ ทุกช่วงชั้น เอาใจใส่ในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างจริงจัง

2 ต้องดำเนินการปรับกระบวนการบริหารงานวิชาการสอนภาษาไทยให้แก่ผู้บริหาร และปรับกระบวนการสอนสาระวิชาภาษาไทยให้แก่ครู ทุกชั้นและทุกกลุ่มสาระวิชา เพื่อให้รู้ว่าทั้งผู้บริหาร และครูทุกคนที่สอนทุกสาระและทุกช่วงชั้น ต้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาการเรียนการสอนสาระภาษาไทย ให้เด็กนักเรียนที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย และร่วมรณรงค์ส่งเสริมการใช้ภาษาไทย จัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาไทยในวันสำคัญ ทุกครั้ง เช่น วันสุนทรภู่ วันภาษาไทยแห่งชาติและเน้นย้ำการใช้ภาษาไทยในสาระวิชาอื่น เมื่อพบ ข้อบกพร่องในการใช้ภาษา ต้องแก้ไขทันทีและให้ถือว่า การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับเด็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทยเป็นเรื่องเร่งด่วน สำหรับโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2

3. ผู้บริหาร โรงเรียนทุกโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ต้องดำเนินการกำหนดนโยบาย และแผนงานวิชาการในการ พัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทย ให้แก่เด็กที่พูดภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย อย่างจริงจัง โดยไม่ใช้วิธีการสอนแบบเดิม ที่เหมาะสมกับเด็กที่พูดภาษาไทยที่บ้านเท่านั้น

4. ผู้บริหาร โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2 ส่งเสริมสนับสนุนให้ครูผู้สอนภาษาไทยในโรงเรียนพัฒนาแนวทางการจัดประสบการณ์พัฒนาการเรียนการสอนสาระภาษาไทยให้แก่เด็กนักเรียนที่พูดภาษาไทยถิ่นมากกว่าภาษาไทย โดยใช้แนวทางใหม่ เช่น การ

จัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบรับภาษา หรือการจัดการเรียนการสอนสาระภาษาไทยแบบมุ่ง
ประสบการณ์ทางภาษาซึ่งมีการวิจัยไปแล้วอย่างแพร่หลาย

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. กองวิจัยทางการศึกษา. (2545) รายงานผลการดำเนินงาน 2 ปีกับการปฏิรูปการเรียน
รู้ของกระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- กระทรวงศึกษาธิการ. กรมวิชาการ. ประทับแห่งการศึกษา : พระบรมราชโองการและพระราชดำรัส
ด้านการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา ลาดพร้าว.
- จิตรา กาญจนวิบูลย์.(2539) การศึกษาปัญหาการบริหารงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาญจนบุรี.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา
บริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญเถา บุราณ. (2542)ศึกษาปัญหาการปฏิบัติงานวิชาการในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน
การประถมศึกษา จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม.
- ประยูทธ โขชัย.(2541) ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชน ประเภท
สามัญศึกษาในจังหวัดภูเก็ต. ปริญญาโท กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัย.อัสสัมชัญ.
- ประอรศิริ ชวีวัฒน์. (2542) . บทบาทของผู้บริหารโรงเรียนในการส่งเสริมการเรียนการสอนวิชา
ภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี.
วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.(การบริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พยอม พวงประโคน. (2544). บทบาทของผู้บริหารในการปฏิบัติงานให้สอดคล้องกับพระราช
บัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ตามทัศนะของผู้บริหารและครูในโรงเรียน สังกัด
กรมสามัญศึกษา จังหวัดบุรีรัมย์. บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏบุรีรัมย์. ถ่ายเอกสาร.
- พิชญ คงรุ่งเรือง. (2542) . สภาพและปัญหาการบริหารงานวิชาการของโรงเรียนสังกัดกลุ่มมัธยม
ศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารการศึกษา) .
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วิศิษฐ์ ปัดกันภัย (2546) ปัญหาและแนวทางการพัฒนางาน บริหารงานวิชาการ ของโรงเรียน สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระยอง ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขา
การประถมศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา , 2546
- ศักดิ์ดา ทรัพย์ขวัญเมือง .(2543). การบริหารงานจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง

ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาจังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การ
บริหารการศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
สุดาพร ปานกลิ่น.(2540) การศึกษาการบริหารงานโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านการรับรองมาตรฐาน
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2. (2546) . แผนยุทธศาสตร์เขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา
เขต 2. เอกสารอัดสำเนา.
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 2. (2546). เอกสารสรุปผลการนิเทศติดตามและประเมิน
ผลการจัดการศึกษา. เอกสารอัดสำเนา.
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541) บริหารศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 1
----- รายงานผลการทดลองการสอนภาษาไทยใน
โรงเรียนวัดสอนศาสนาอิสลาม 5 จังหวัดชายแดน ภาคใต้. ปีการศึกษา 2544.
หน่วยศึกษานิเทศก์.(2534) ชุดฝึกอบรมศึกษานิเทศก์ สบจ. การนำหลักสูตรไปใช้.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
UNESCO.Principal Regional Office for Asia and the Pacific : Reviews Reports and noted.
Number 26 Newyork : Harpucollins.